

Hồi 31

Tao Phùng Tri Nhân

Du Chí Bảo ôm khư khư túi gấm kim lượng chạy vội vào ngôi miếu hoang.
Y thở hổn hển nói:

- Hôm nay trúng quả rồi.

Vừa nói Chí Bảo vừa đổ số kim lượng trong túi ra trước bệ. Y toan đem số ngân lượng đó ra đếm thì nghe giọng nói ôn nhu cất lên sau lưng mình.

- Tiểu tử không cần phải đếm. Số kim lượng đó đủ người mua được vài bộ đồ, và vài đấu gạo.

Chí Bảo từ từ quay lại. Y thù người bởi nhận ra người nói chính là người mà y đã trộm hầu bao. Sắc diện Chí Bảo xanh rờn, tái nhợt.

Thiếu Quân bước đến trước mặt Chí Bảo.

Chí Bảo lưỡng cuống nói:

- Đại ca... Tha cho Chí Bảo...

- Tiểu tử không sợ bị chặt tay à?

Chí Bảo sững sờ nhìn Thiếu Quân.

Thiếu Quân nheo mày nói:

- Chấn chắc tiểu tử không nhận ra bốn thiếu gia rồi. Nhưng ta thì nhận ra tiểu tử nên vờ để túi kim lượng thử xem ngươi có đổi tính hay không?

Thiếu Quân lắc đầu:

- Không ngờ tiểu tử chẳng đổi tính chút nào. Vẫn chứng nào tật nấy. Nếu như trước đây tiểu tử may mắn có người giúp đỡ nên tránh được cái họa phế nhân của bọn người Tụ Nghĩa Đường. Nếu như hôm nay, cũng lại bị bon đi Tụ Nghĩa Đường bắt được ngươi... Xem như ngươi phải nhận hậu quả do bản thân ngươi tạo ra mà thôi.

Mồ hôi vã ra đầy mặt Du Chí Bảo.

Y cúi gằm mặt, lí nhí nói.

- Đại ca miễn thứ cho tiểu đệ.

- Giọng nói của người cũng như hôm nào. Cũng nhỏ nhẹ, cũng van xin nhưng tính khí thì lại chẳng có chút thay đổi gì.

Chí Bảo xụ mặt thút thít khóc. Y vừa khóc vừa nói:

- Nếu như tiểu đệ không làm cái nghề này thì biết lấy gì để nuôi nội tổ.

Thiếu Quân buông tiếng thở dài. Chàng nhìn Chí Bảo.

- Ta không giống như những người kia đòi chặt tay tiểu tử, nhưng ta khuyên đừng làm như vậy nữa... Hãy tìm kế sinh nhai khác. Nếu như một kẻ nào đó có hoàn cảnh như người. Thậm chí còn thê thảm hơn nữa.

Chí Bảo cúi mặt nhìn xuống.

Thiếu Quân gom tất cả số ngân lượng vào túi gấm, đặt lên tay Chí Bảo.

- Hãy giữ lấy... Lần cuối cùng ta khuyên người tìm kế sinh nhai khác.

Chí Bảo nhìn lên chàng:

- Đại ca không bắt lỗi tiểu đệ mà còn cho tiểu đệ số ngân lượng này.

Thiếu Quân gật đầu:

- Hãy cầm lấy đi.

Thiếu Quân nhìn Du Chí Bảo, ôn nhu nói:

- Tiểu tử... Ta muốn hỏi người một điều.

- Huynh muốn hỏi gì?

- Ở Dương Châu, người biết Thẩm gia ở đâu không?

Chí Bảo cau mày:

- Thẩm gia.

Thiếu Quân gật đầu.

Chí Bảo gãi đầu, giả lả nói:

- Thú thật với đại ca, tiểu đệ không biết Thẩm gia ở đâu cả.

Thiếu Quân lắc đầu:

- Ta biết người sẽ thốt ra câu nói đó.

Chàng đặt tay lên vai Du Chí Bảo:

- Ta hy vọng sẽ không nhìn thấy người dụng kế sinh nhau, móc hầu bao người khác.

Du Chí Bảo gượng gật đầu:

- Tiểu đệ hứa.

- Nhớ đừng nói bằng miệng đó. Tiểu đệ sẽ gặp đại họa nếu tiếp tục giữ trò này.

Thiếu Quân vỗ nhẹ vào vai Chí Bảo, rồi quay bước toan rời cổ miếu.

Chí Bảo gọi giật chàng lại:

- Đại ca...

Thiếu Quân nhìn lại y.

- Tiểu tử muốn gì?

- Nếu đại ca muốn biết Thẩm gia ở đâu... Tiểu đệ có thể dẫn đại ca để gặp một người...

Người này có thể giúp đại ca.

Thiếu Quân nhìn sững Chí Bảo:

- Tiểu tử muốn ta gặp ai nào?

- Nội tổ tiểu đệ. Nội tổ là người sống lâu nhất ở Dương Châu trấn này mọi chuyện xảy ra ở Dương Châu trấn, nội tổ đều biết.

- Chúng ta đi.

Chí Bảo dẫn Thiếu Quân rời khỏi thị trấn Dương Châu, theo một lối mòn đưa chàng đến một gian thảo xá tồi tàn, nằm ở ngoại Dương Châu trấn.

Chí Bảo đứng ngoài cửa nói:

- Nội tổ... Hôm nay Chí Bảo dẫn khách về nhà đây.

Giọng nói gay gắt từ trong thảo xá phát ra:

- Chí Bảo... Nội tổ đã nói với người rồi... Tại sao người không nghe lời nội tổ chứ... Đưa khách về đây làm gì? Nội tổ có muốn tiếp khách đâu? Đưa khách của người đi đi... Ta không tiếp đâu.

Chí Bảo nhìn sang Thiếu Quân. Y gãi đầu rồi nhìn lại thảo xá nói:

- Nội tổ... Đại huynh đây chỉ muốn hỏi nội tổ một vài điều thôi. Nếu như...

Giọng nói trong thảo xá gắt gỏng cướp lời Chí Bảo:

- Ta không biết gì cả đâu.

Chí Bảo nhăn mặt:

- Nếu nội tổ không biết gì cả sao hay nói với con là tất cả mọi chuyện ở Dương Châu này, nội tổ là pho bí lục ghi lại đầy đủ cả. Nếu nội tổ không giúp cho đại huynh đây thì con buộc phải trả lại cho đại huynh số ngân lượng có trong tay. Trả lại rồi thì chẳng lấy ngân lượng đâu mua rượu thịt và gạo cho nội tổ dùng.

Chí Bảo nói dứt câu thì cửa thảo xá dịch mở. Một lão già lồm khồm bước ra. Lão nhìn Thiếu Quân bằng đôi mắt đã sụp xuống bởi thời gian.

Thiếu Quân ôm quyền xá:

- Văn bối Hàn Thiếu Quân tham kiến lão trượng.

Chí Bảo nhìn sững chàng:

- Đại ca đây cũng là Hàn Thiếu Quân.

Chí Bảo nhìn lão trượng:

- Lạ quá...

Lão trượng lườm Chí Bảo:

- Cái gì lạ?

Chí Bảo gãi đầu nói:

- Sao có lắm người tên Hàn Thiếu Quân thế nhỉ? Đại ca đây cũng có gương mặt hao hao giống Hàn thiếu gia. Nhưng Hàn thiếu gia thì khó gần gũi lắm, còn đại ca đây...

Lão trượng nạt ngang:

- Ngươi hử mũi còn chưa sạch... Biết gì mà nói?

- Thì con thấy sao nói vậy thôi mà. Nếu như Hàn Thiếu Quân đại ca mà trắng thì không thể phân biệt được với Hàn thiếu gia.

Chí Bảo vừa nói vừa gãi đầu.

Thiếu Quân nói với lão trượng:

- Có những uẩn khúc mà tại hạ chưa thể nói với tiền bối.

Lão trượng nhìn chàng từ đầu đến chân. Lão vuốt râu giả lả nói:

- Mời Hàn công tử vào nhà.

Thiếu Quân bước vào gian thảo xá. Chí Bảo bước theo chàng nhưng lão trượng đã nắm tay nó giữ lại:

- Chí Bảo... Người vào làm gì? Đi mua rượu về cho nội tổ đãi Hàn công tử.

Chí Bảo vội vã đáp lời:

- Chí Bảo đi ngay... đi ngay... Nội tổ ở nhà tiếp Hàn đại ca giùm con đó.

Chí Bảo nói rồi hối hả bỏ đi.

Sau khi Thiếu Quân yên vị, lão trượng mới nói:

- Hàn thiếu gia sao tìm được đến đây?

Thiếu Quân sững sờ khi nghe lão trượng thốt ra câu nói này. Chàng nhìn sững lão:

- Tiền bối nhận ra Thiếu Quân à?

Lão vuốt râu khẽ gật đầu:

- Lão sao không nhận ra thiếu gia được? Thậm chí lão còn biết Hàn thiếu gia trắng trẻo kia là ai nữa. Y chính là Vạn Diện Thiên Nhân Hoàng Lãm.

Thiếu Quân còn ngạc nhiên hơn khi nghe lão trượng thốt ra câu nói đó. Chàng buột miệng nói:

- Sao tiền bối lại biết tất cả vậy? Nghe tiền bối nói mà vẫn bối vô cùng ngạc nhiên.

- Thiếu gia ngạc nhiên cũng phải thôi. Khi thiếu gia còn là Ngọc Diện Kim Tài Công Tử, thì chỉ biết ở Hàm Đan chứ có bao giờ bước chân đến Dương Châu này? Mặc dù Dương Châu phong cảnh hữu tình, thơ mộng lại là chốn phồn hoa đô hội nhưng vẫn không sánh bằng với Hàm Đan.

Thiếu Quân đỏ mặt thẹn thùng:

- Cơ nghiệp Hàn gia không còn thuộc về văn bối.

- Lão phu biết.

- Ai đã cho tiền bối biết?

- Hàn công tử còn nhớ Ý Thu?

- Ý Thu?

Lão trượng gật đầu.

Thiếu Quân ôm quyền.

Văn bối mạn phép hỏi tục danh của tiền bối.

- Lão họ Cáp tục danh Vô Thiên.

Nghe lão thốt ra câu này Thiếu Quân càng sững sốt hơn.

- Tiền bối là Cáp Vô Thiên?

Lão trượng vuốt râu nhìn Thiếu Quân.

- Thiếu gia ngạc nhiên lắm à... Cáp lão phu còn là tổng quản phân hiệu thương cục của Hàn thiếu gia tại Dương châu này.

Thiếu Quân buông tiếng thở dài:

- Văn bối là người của Hàn gia nhưng lại không biết tiền bối. Văn bối hổ thẹn vô cùng.

- Nhưng cuối cùng thiếu gia cũng tìm được lão Cáp ở gian thảo xá này.

Lão nhìn Thiếu Quân, từ tốn hỏi:

- Thiếu gia muốn hỏi lão phu về chuyện gì?

Thiếu Quân ôm quyền:

- Văn bối muốn thỉnh giáo Cáp tiền bối về nơi ở của Thẩm gia.

Mặt Cáp Vô Thiên lộ những nét trang trọng:

- Thiếu gia muốn hỏi về Thẩm gia tất muốn hỏi về Thẩm Thành Thông.

Thiếu Quân gật đầu:

- Vâng... Văn bối muốn hỏi về con người này.

Cáp Vô Thiên lưỡng lự hỏi:

- Thiếu gia sao muốn hỏi về Thẩm Thành Thông.

Thiếu Quân lưỡng lự nhìn Cáp Vô Thiên:

- Cáp tiền bối... Thiếu Quân cần gặp Thẩm Thành Thông. Bởi vì Thẩm Thành Thông có liên quan đến vận mạng của võ lâm. Chỉ khi nào Thiếu Quân gặp được Thẩm Thành Thông mới có cơ hội đảo ngược tình thế võ lâm, và lấy lại cơ nghiệp của Hàn gia.

Cáp Vô Thiên buông tiếng thở dài rồi nói:

- Cho dù thiếu gia có gặp được Thẩm Thành Thông cũng vô ích thôi.

Mặt Thiếu Quân sa sầm:

- Cáp tiền bối... Sao lại vô ích.

- Muốn gặp Thấm Thành Thông rất khó. Bởi lúc này Thấm Thành Thông đã bị giam vào mê cung của võ lâm. Thấm Thành Thông bị giam vào mê cung vì có quan hệ sâu xa với ác nhân trăm năm về trước. Cho dù Thiếu gia có xâm nhập được vào mê cung gặp Thấm Thành Thông cũng chẳng lợi lộc gì.

Thiếu Quân ôm quyền:

- Cáp tiền bối... Sao lại chẳng có ích gì?

- Nếu như thiếu gia muốn Thấm Thành Thông nói, thì phải có tin vật của y.

- Tin vật của Thấm Thành Thông là gì?

- Đồng kim băng.

Cáp Vô Thiên gật đầu.

Thiếu Quân liền kể lại chuyện mình chứng kiến vị bằng hữu bị chặt tay tại nguyệt tình lầu. Trước khi chết trao lại cho chàng đồng kim băng nhờ gửi tận tay Cáp Vô Thiên.

Thiếu Quân lấy đồng kim băng giấu dưới ống giày đặt lên bàn.

- Tiền bối... Phải đồng kim băng này không?

Cáp Vô Thiên cầm lấy đồng kim băng.

Lão nhìn đồng kim băng mà mắt chìm vào cõi hư vô. Lão băng quơ nói:

- Đào Yên Côn chết rồi sao?

- Chính văn bối đã hỏa táng Đào Yên Côn.

Cáp Vô Thiên nhìn lại chàng:

- Thiếu gia... Lão phu chẳng dám giấu thiếu gia làm gì. Thấm Thành Thông đã cứu lão phu một lần. Thấm Thành Thông nhờ lão phu trao lại tin vật cho người họ Thấm. Thấm gia chỉ có một người duy nhất, đã gởi thân vào Hàn gia.

Thiếu Quân nói:

- Cáp tiền bối... Người đó là ai?

Cáp Vô Thiên lắc đầu.

- Lão phu không biết người đó là ai, nên mới nhờ nghĩa đệ đến Hàm Đan để tìm. Nhưng mọi sự diễn tiến thế nào thì thiếu gia đã biết rồi đó.

- Cáp tiền bối... Trong Hàn gia có bao nhiêu người... Không biết người đó tên gì làm sao tìm được.

Cáp Vô Thiên buông tiếng thở dài. Lão cầm lấy đồng kim bảng:

- Lão phu như ngọn đèn tàn trước gió, chắc chuyện này phải nhờ đến thiếu gia.

Lão cầm đồng kim bảng đặt vào tay chàng. Lão nghiêm giọng nói:

- Thiếu gia... Thấm Thành Thông rất quý đồng kim bảng này. Chỉ khi nào thiếu gia có đồng kim bảng, mới có thể thỉnh giáo được Thấm Thành Thông bằng không lão ta sẽ chẳng nói gì cả đâu.

Thieu Quân cầm lấy đồng kim bảng. Chàng trả nó vào để giày rồi nói:

- Cáp tiền bối... Thiếu Quân phải xâm nhập mê cung võ lâm mới có thể gặp Thấm Thành Thông.

Cáp Ô Vô Thiên gật đầu:

- Thấm Thành Thông bị giam trong mê cung.

- Thiếu Quân sẽ vào mê cung.

Cửa thảo xá dịch mở. Du Chí Bảo ôm vò rượu cũng túi thức ăn bước vào. Chí Bảo vừa bước vào vừa nói:

- Rượu thịt về tới đây... Rượu thịt về tới đây.

Chí Bảo bày vò rượu và thức ăn ra bàn. Y nhìn Thiếu Quân:

- Đại ca tốn những hai lạng bạc mới có được bấy nhiêu rượu và thức ăn nóng đó.

Chí Bảo vừa thốt dứt câu thì những bước chân rầm rập ngoài cửa.

Cáp Vô Thiên nhìn Chí Bảo:

- Chí Bảo... Không phải khách của ngươi chứ?

- Đâu mà nhiều khách như vậy chứ!

Thiếu Quân bước ra ngoài thảo xá.

Chàng cau mày khi nhận ra mười gã cao thủ Tụ Nghĩa Đường thuộc phân đàn Dương Châu đứng án ngữ ngay trước cửa thảo xá.

Thiếu Quân toan lên tiếng hỏi thì một bóng người lướt đến. Người đó dừng chân trước bon cao thủ Tụ Nghĩa Đường. Y chẳng phải ai xa lạ mà chính là Vạn Diện Thiên Nhân Hoàng Lãm. Hoàng Lãm chau mày khi nhận ra Thiếu Quân.

Y cau mày nói:

- Cũng lại là ngươi à?

- Bốn thiếu gia không ngờ kẻ đến lại là các hạ. Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Các hạ đeo bộ mặt của tại hạ, nên đâm ra mới có cái duyên này, mà thực tâm, Thiếu Quân chẳng muốn gặp túc hạ chút nào?

Vạn Diện Thiên Nhân hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Ta nghĩ mạng của ngươi lớn lắm đó:

- Nếu mạng của Thiếu Quân không lớn thì không đứng đây đối mặt với Vạn Diện Thiên Nhân Hoàng Lãm. Người đã lấy cắp chân diện của tại hạ.

Thiếu Quân đổi giọng gay gắt:

- Hoàng Lãm túc hạ... Tại hạ và túc hạ đã biết rõ nhau rồi, chắc túc hạ không nên dùng chân diện của Thiếu Quân nữa chứ. Ai cũng có một khuôn mặt riêng, sao lại dùng chân diện của tại hạ làm gì? Bộ khuôn mặt của Ngọc Diện Kim Tài Công Tử, khiến cho các hạ thích lắm hay sao mà cứ khoác mãi nó vậy? Hay các hạ có một bộ mặt quá xấu nên cứ phải nhờ đến chân diện của Thiếu Quân.

Thiếu Quân ôm quyền:

- Các hạ có thể cho Hàn Thiếu Quân này chứng nghiệm chân diện dung của các hạ được không?

Vạn Diện Thiên Nhân Hoàng Lãm cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Ngươi có bản lĩnh để chứng nghiệm chân diện dung của bốn thiếu gia không.

Thiếu Quân từ tốn đáp lời:

- Trước đây tại hạ quả là không có bản lĩnh để tranh đoạt lại khuôn mặt của mình, nên buộc phải trao nó cho các hạ. Nhưng bây giờ thì khác. Các hạ chắc chắn đã biết Hàn Thiếu Quân là đệ nhất Thông Thiên sứ giả. Bản lĩnh của đệ nhất Thông Thiên sứ giả hẳn không tầm thường chứ?

Vạn Diện Thiên Nhân Hoàng Lãm phá lên cười. Y vừa lười vừa nói:

- Thiếu Quân... Ta nghĩ mãi mãi ngươi cũng là người tầm thường.

- Cho đến bây giờ các hạ vẫn coi thường tại hạ à?

Cười khẩy một tiếng, Thiệu Quân nói:

- Tại hạ nói cho các hạ biết... Ngay cả Thông Thiên giáo chủ cũng có phần sợ Thiệu Quân đó. Lão sợ nên mới bức Thiệu Quân rơi xuống vực thăm Ngũ Đài Sơn. Thông Thiên giáo chủ còn e dè. Chẳng lẽ các hạ không sợ sao. Nếu các hạ không sợ thì các hạ đúng là kẻ có mắt như mù có tai mà lại điếc.

Nghe chàng nói, mà nhãn quang của Vạn Diện Thiên Nhân hắt giác long lên sòng sọc với hai luồng sát nhãn hùng hực.

Y gằn giọng nói:

- Vạn thiếu gia muốn thí chúng xem bản lĩnh của người cỡ nào mà cao ngạo như vậy?

Thiên Quân nhếch môi dè bỉu, ôn nhu nói:

- Bản lĩnh của một Thông Thiên sứ giả thì có lẽ các hạ đã biết rồi, nhưng tại hạ còn một bản lĩnh nữa. Bản lĩnh đó đủ đoạt lại chân diện của tại hạ mà các hạ đã ăn cắp.

- Có bản lĩnh thì hãy thi thố đi. Còn người chỉ biết nói thì hôm nay sẽ là ngày giỗ đầu của người trong năm sau.

- Tại hạ không biết khách sáo đâu, và cũng không phải là người chỉ biết nói xuông.

Lời còn đọng trên cửa miệng, Thiệu Quân phát động mười đạo Thiên Ma chỉ tạo thành một màn lưới chụp tới Vạn Diện Thiên Nhân. Vạn Diện Thiên Nhân không né tránh mà dựng đứng song thủ đón thẳng đỡ thẳng. Y vừa đỡ mười đạo Thiên Ma chỉ vừa nói:

- Thiên Ma chỉ đối với bốn thiếu gia quá tầm thường.

Ầm...

Tiếng sấm nổ ra do chưởng đã chạm thẳng vào nhau. Vạn Diện Thiên Nhân đâu biết nội lực của Thiệu Quân đã được tiếp thụ từ Âm Dương tiên thiên khí được tạo ra bởi sự hấp thụ của tán quái thụ trong địa vực Đoạn Hồn Nhai. Nên mới gia tăng một thức chiêu với chàng mà chẳng có chút kiêng dè. Vạn Diện Thiên Nhân tự phụ trong đầu mà nghĩ. Thiệu Quân chẳng thể nào bị được với hắn.

Nhưng khi chỉ và chưởng chạm nhau, mọi sự lại hoàn toàn đổi ngược với Vạn Diện Thiên Nhân Hoàng Lãm.

Sau tiếng sấm dữ dội đó chỉ và chưởng chạm vào nhau, Vạn Diện Thiên Nhân thối liền bốn bộ, huyết mạch nhộn nhào. Y chưa kịp đề khí thì thấy cả một màn trảo thủ trùng trùng

điệp điệp thộc đến mình. Màn ảo trảo trùng điệp khiến cho Vạn Diện Thiên Nhân phải lúng túng. Y hốt hoảng điểm mũi giày thoát về sau, đồng thời quát:

- Chặn hẳn lại.

Mặc dù Vạn Diện Thiên Nhân phản ứng cực kỳ nhanh nhạy nhưng trảo công của Thiếu Quân vẫn thộc vào mặt gã Vạn Diện Thiên Nhân thoát được màn trảo công dày đặc, trùng điệp của Thiếu Quân thì chiếc mặt nạ da người tinh xảo trên mặt gã đã bị lột ra rồi.

Thiếu Quân vừa đoạt được chiếc mặt nạ da người thì mười gã cao thủ Tụ Nghĩa Đường đồng loạt vung kiếm chém xả vào chàng. Thiếu Quân tức giận hét lớn:

- Các ngươi muốn chết.

Chàng vừa nói vừa thoát mình lên cao năm trượng, thân ảnh quay tít như cái vục, cùng với màn chỉ khí thiên ma bủa xuống những gã cao thủ Tụ Nghĩa Đường, chẳng khác nào màn lưới tầm sét thiên la địa võng.

Mười gã cao thủ Tụ Nghĩa Đường nằm rạp xuống bởi màn chỉ khí thiên la địa võng của Thiếu Quân. Thấy Thiếu Quân phát động thần công uy vũ, Vạn Diện Thiên Nhân hốt hoảng, thi triển khinh công đào thoát.

Thiếu Quân tự thân xuống đất thì Vạn Diện Thiên Nhân mất hút rồi, chỉ còn lại những gã thuộc hạ đang bò lê dưới đất. Hoặc đang lom còm đứng lên. Mười gã đều bị chỉ phong làm trọng thương không sao cầm nổi binh khí.

Thiếu Quân nhìn những gã đó:

- Chủ nhân của các ngươi bỏ chạy rồi. Các ngươi có muốn thay gã lấy mạng bốn thiếu gia không?

Bọn thuộc hạ Vạn Diện Thiên Nhân lấm lét nhìn Thiếu Quân, rồi từ từ thối bộ, cho đến khi biết chắc chàng không có ý sát tử mới quay bước dìu nhau đào thoát.

Thiếu Quân nhìn theo bọn chúng.

Cấp Vô Thiên cùng Du Chí Bảo từ trong thảo xá bước ra.

Chí Bảo quá đổi phẫn khích reo lên:

- Đại ca tài quá... Đại ca tài quá...

Chí Bảo chạy đến bên Thiếu Quân:

- Đại ca chỉ cho đệ nhé.

Thiếu Quân nhìn Chí Bảo:

- Ta chỉ đệ một chiêu duy nhất thôi, đó là nhanh chân đào tẩu khỏi chợ này.

Chàng bước đến trước mặt Cáp Vô Thiên, từ tốn nói:

- Cáp tiền bối... Tiền bối phải ra khỏi đây. Nhất định bọn chúng phải quay lại. Nhưng lần này nhất định sẽ có cao thủ kỳ tài. Nếu không phải Thông Thiên giáo chủ thì cũng là Vô Cực Thiên Tôn Chấp Pháp Thông Thiên giáo.

Cáp Vô Thiên gật đầu:

- Lão phu biết.

Thiếu Quân ôm quyền:

- Trên bước đường bôn tẩu, tiền bối phải bảo trọng.

Chí Bảo nói:

- Đại ca... Chúng ta thắng sao lại phải bỏ đi à.

- Tiểu đệ không hiểu gì đâu... Sau này tiểu đệ phải cẩn thận khi xuất đầu lộ diện.

Thiếu Quân nhìn lại Cáp Vô Thiên:

- Tiền bối... Vạn Diện Thiên Nhân tìm đến tiền bối tất đã có ý tìm bí mật của Thẩm Thành Thông. Thiếu Quân cũng đã lộ danh tính. Nhất định Thông Thiên giáo chủ sẽ không bỏ qua chuyện này?

Khi Cáp Vô Thiên cùng Du Chí Bảo rời khỏi thảo xá rồi, Thiếu Quân vẫn lưu lại. Chàng chuốc rượu ra chén, ngồi nhấp từng ngụm một. Đúng như Thiếu Quân dự đoán, Vạn Diện Thiên Nhân đã quay lại. Lần này y dùng một chiếc mặt nạ dát vàng che lại dung diện quái gở của mình. Vạn Diện Thiên Nhân không đến một mình, Thiếu Quân giả lả nói:

- Xem chừng các hạ không thể bỏ quên khuôn mặt của các hạ nên mới quay lại để đòi chưởng.

Vạn Diện Thiên Nhân trừng mắt nhìn Thiếu Quân:

- Hàn Thiếu Quân... Bốn thiếu gia không quay lại để lấy khuôn mặt của ngươi mà đến để lấy mạng ngươi.

- Vạn Diện Thiên Nhân Hoàng các hạ đã biết rồi, mạng của Thiếu Quân rất không dễ giao cho các hạ đâu.

- Người cũng có bản lĩnh, nhưng không thoát khỏi màn lưới tử vong của Thông Thiên giáo đầu.

Nói rồi Vạn Diện Thiên Nhân phán lệnh cho Sử Tú Vân:

- Chấp pháp Thông Thiên giáo... Bắt Hàn Thiếu Quân quy án Thông Thiên giáo.

Sử Tú Vân lừng lững tiến đến trước căn thảo xá.

Thiếu Quân nhìn Sử Tú Vân:

- Sử huynh còn nhớ giao ước giữa Thiếu Quân với huynh chứ?

Sử Tú Vân rọi đôi hung nhãn nhìn Thiếu Quân mà chẳng đáp lời chàng. Thiếu Quân nhìn Sử Tú Vân. Chàng có cảm tưởng y là một con người nhưng lại chẳng có thần có thức.

Thiếu Quân từ tốn hỏi:

- Sử huynh không nghe Thiếu Quân nói gì à?

Những tướng đầu họ Sử sẽ đáp lời chàng nhưng bất ngờ Sử Tú Vân gừ lên một tiếng rồi vỗ chưởng về phía Thiếu Quân. Vốn Thiếu Quân đã chuẩn bị từ trước. Liền thi triển Hành Vân Dị Tướng thoát ra cửa sau. Chàng vừa thoát khỏi gian thảo xá thì dư kinh do chưởng pháp của Sử Tú Vân phát động khiến cho ngôi thảo xá sập ngay xuống.

Vạn Diện Thiên Nhân Hoàng Lãm những tướng đầu Thiếu Quân đào thoát nhưng bất thành lĩnh, chàng như cánh chim ung vụt qua đầu Sử Tú Vân, với mười đạo Thiên Ma chỉ chụp thẳng xuống Vạn Diện Thiên Nhân.

Chớp thấy màn lưới chỉ, Vạn Diện Thiên Nhân buột miệng nói:

- Người...

Vạn Diện Thiên Nhân không còn sự lựa chọn nào khác mà phải dụng chưởng đỡ lấy màn chỉ khí uy mãnh của Thiếu Vân.

Chát...

Sau âm thanh khó khốc đó, Vạn Diện Thiên Nhân Hoàng Lãm ngồi bệt xuống đất với đôi cánh tay phải buông thõng như bị gãy rời thành từng khúc. Sắc diện của y tái nhợt, tái nhợt.

Hoàng Lãm hét lớn:

- Chấp pháp Vô Cực Thiên Tôn...

Sử Tú Vân quay ngoắt lại toan xông vào Thiếu Quân thì chàng đã thi triển Hành Vân Dị Tướng thoát đi rồi.

Thiếu Quân bỏ đi khi Vạn Diện Thiên Nhân mới thổi phào một tiếng. Y chối tả thủ xuống đất lồm cồm đứng lên. Cánh tay phải của gã vẫn buông thõng theo thân người:

- Thiếu Quân... Có ngày bốn thiếu gia sẽ lóc thịt lột da ngươi.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>